

Arrest

nr. 93 108 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 januari 2012 en heeft zich op 3 januari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 januari 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2012.

1.3. Op 22 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 9 april 1970 geboren in Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine en woonde in Rashidiyah, Mosul. U bent getrouwd met Khaloua Abdul Wahab met wie u zes kinderen heeft. Voor de val van het regime van Saddam Hoessein heeft u gewerkt als taxichauffeur en als chauffeur van een brandstoftanker.

Na de val van het Baathregime ging u werken bij de Turkse firma Cirqa, een onderdeel van het Amerikaanse bedrijf KBR, als chauffeur van de directeur. Op 28 oktober 2004 had u de directeur afgezet op de basis en was u op weg naar huis, toen u achtervolgd werd door een Opel Vectra. Er zaten drie personen in de wagen, u werd beschoten en geraakt in uw arm. U heeft hierop het werk neergelegd. Mosul werd geteisterd door een chaotische periode wat betreft de veiligheid en u heeft gedurende twee jaar niet gewerkt. In 2006 normaliseerde de situatie in de stad opnieuw.

In 2006 werd er lymfeklierkanker bij u gediagnosticeerd. U bent in 2006 voor een tiendaagse behandeling naar Turkije gegaan.

In mei 2007 heeft u samen met uw broer Samir een handel geopend, 'el Jazeerah'. Klanten konden beroep op jullie diensten doen om kopies te maken, belkredieten te kopen of voor het wisselen van dollars. Uw winkel lang tegenover het politiekantoor van Rashidiyah. Ook de politie kwam bij jullie kopiëren.

In april 2011 bent u voor tien dagen naar Syrië gegaan eveneens voor een medische behandeling.

Op 5 oktober 2011 was u aan het werken in uw winkel toen er twee mannen binnen kwamen. Ze eisten 20.000 dollar omdat jullie met de politie samen werkten. Ze zouden jullie vermoorden als jullie niet betaalden. U en uw broer hebben vervolgens de winkel gesloten. Op 9 oktober 2011 zijn jullie samen met twee getuigen, Hoessein Taha Jassem en Adnan Saleh Said, klacht gaan neerleggen bij de politie en een verklaring gaan afleggen bij de rechtbank. Op 12 oktober 2011 kwam uw zoon Ahmed naar de winkel. Hij stond buiten toen er een wagen naderde met drie personen er in. Ze vroegen uw zoon dichterbij te komen en probeerden hem in de auto te trekken. Ahmed is beginnen roepen en ze hebben hem losgelaten. U en uw broer hebben toen besloten de inboedel te verkopen en de winkel te sluiten. Uw broer Samir is naar aanleiding van de bedreigingen met zijn vrouw naar Bab Net, een dorp vlakbij de dam van Mosul, verhuisd. Op 15 oktober 2011 is uw vrouw samen met haar moeder en de kinderen naar Kemsara Bagdad verhuisd. U heeft Irak per bus samen met uw zoon verlaten op 20 december 2011. U kwam dezelfde dag aan in Turkije. U hebt hier vier dagen verbleven en bent vervolgens per vrachtwagen naar België doorgereisd waar u op 2 januari 2012 bent aangekomen. U heeft de volgende dag asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: werkbadge, een foto van uw zoon, uw identiteitskaart en die van uw zoon Ahmed. U legt tevens een kopie neer van uw huwelijksakte, een klacht in verband met de beschieting, een klacht in verband met de bedreiging, de identiteitskaart van uw vrouw, een medisch verslag om uw invaliditeitsgraad vast te stellen, een medisch getuigschrift in het kader van de 9ter procedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

In eerste instantie dient er opgemerkt te worden dat u sinds mei 2007 uw zaak in Rashidiyah tegenover het politiekantoor uitbaatte (CGVS p.14). Het politiekantoor dat tegenover uw zaak gesitueerd was, lag er al van voor uw geboorte. Na de val werden er drie politiekantoren verenigd in dit ene politiekantoor in de Rashidiyah-straat (CGVS p.15). De politieagenten kwamen vanaf het moment dat u in mei 2007 uw zaak opende bij u kopiëren (CGVS p.15). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat een dergelijk groot politiebureau beroep moet doen op een particuliere kopieerzaak om haar kopies te maken en niet zelf over een kopieermachine zou beschikken. Bovendien kan men aannemen dat het doorgaans om gevoelige documenten gaat en de politie bijgevolg geen beroep zal doen op een private

zaak om deze te kopiëren. Dit roept ernstige vraagtekens bij de aanleiding van de door u voorgehouden problemen.

Wat er ook van zij, dat u pas in 2011 zou benaderd zijn door de onbekenden is eveneens weinig aannemelijk. U schetste de situatie in de wijk gedurende de jaren 2004 tot 2006 als erg chaotisch (CGVS p.10). In 2006 normaliseerde de situatie opnieuw (CGVS p.11). Ondanks het feit dat de rust was weergekeerd waren er toch nog 'slapende cellen' aanwezig in de wijk en dit sinds de val van het regime (CGVS p.17). Gevraagd wat u met slapende cellen bedoelt, antwoordde u dat de cellen onbekend zijn en niemand er iets van weet. Het zijn de ogen van organisaties zoals ansar al sunna, zo zegt u (CGVS p.9- p.17). Ze zijn bovendien niet alleen in de wijk, maar eveneens in de staatsinstellingen aanwezig (CGVS p.17). Het is in deze context onaannemelijk dat de organisatie u niet eerder op het matje geroepen zou hebben. Het politiekantoor deed volgens uw verklaringen namelijk al sinds mei 2007 beroep op uw diensten. Dat u pas in 2011 door hen gecontacteerd zou worden voor iets wat u al sinds 2007 deed, is weinig geloofwaardig. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat ze rondkijken en nagaan wie er goede zaken doet en zo bij u terecht gekomen zijn. U verklaarde dat de mensen in het begin geen klacht durfden neerleggen bij de politie en later, wanneer de situatie beter werd, de mensen het wél aandurfden om klacht neer te leggen. Bijgevolg deed u betere zaken wegens de hogere vraag naar kopies (CGVS p.19). U had echter voordien geschetst dat de situatie in 2006 al verbeterd was; u heeft uw winkel in mei 2007 opengedaan, op een moment dus dat het reeds kalmer was. Deze vaststelling klopte volgens u, maar het gewone leven kwam pas later op gang (CGVS p.19). Wat er ook van zij, het blijft onwaarschijnlijk dat u pas in oktober 2011 benaderd zou worden omdat u kopies nam voor de politie.

Niet alleen van u maar van alle winkeliers en aannemers werd er geld afgeperst, zo stelt u (CGVS p.11). Er werd tien percent van de opbrengst geëist, dat vervolgens gebruikt werd om wapens mee te kopen (CGVS p.12). Zo moesten aannemers per project betalen en voor de winkeliers was er een andere regeling getroffen (CGVS p.12). Een kopiezaak werd verwacht 10.000 dollar te betalen en een geldwisselkantoor 20.000 dollar. De kleine voedingswinkeltjes moesten niets betalen, zo stelt u (CGVS p.12). De terroristische organisaties wisten alles (CGVS p.12): hun slapende cellen zaten in de wijken en in de staatsinstellingen ingebed (CGVS p.17). De gemiddelde winkelier werd éénmalig geld afgeperst, de grotere winkels en aannemers moesten maandelijks een bijdrage betalen (CGVS p.15). Gevraagd of de mensen effectief betaalden, antwoordde u affirmatief (CGVS p.11). De mensen moesten betalen: als je niet betaalde werd je bedreigd en is het gedaan met je werk, aldus uw verklaringen (CGVS p.12). U haalde het voorbeeld aan van een winkelier van sanitair materiaal, Mahmoud el Halem, die geweigerd had te betalen en samen met twee van zijn kinderen doodgeschoten werd. Dit gebeurde in 2008 (CGVS p.12). Ondanks deze voorkennis mag het verbazen dat u toch klacht heeft ingediend bij de politie en een verklaring bij de rechtbank heeft afgelegd (CGVS p.17). Gevraagd naar de motivatie van deze handeling gaf u aan dat het de enige uitweg was en dat jullie dachten dat ze misschien niet meer terug zouden komen (CGVS p.18). U dacht de afpersers op die manier af te schrikken (CGVS p.18). U wist wel te vertellen dat de politie in het verleden nog nooit iets tegen dergelijke organisaties ondernomen had (CGVS p.18). Dit is niet verbazingwekkend aangezien ze geïnfiltrerd waren door slapende cellen (CGVS p.17). Het feit dat u dacht uw belagers af te schrikken door klacht neer te leggen, is niet aannemelijk gegeven de context die u hierboven schetste. Dat u dit effectief zou gedaan hebben, is dan 2 ook weinig waarschijnlijk.

Wat betreft de chronologie in uw relaas zijn er bovendien een aantal inconsistenties op te merken. Van gebeurtenissen die in een korte tijdspanne gebeuren, namelijk een week, mag verwacht worden dat u deze eenduidig verhaalt. Dit is in casu echter allerminst het geval. Zo verklaarde u dat u werd bedreigd op woensdag 5 oktober 2011, de klacht neerlegde op 9 oktober 2011 en de poging tot ontvoering van uw zoon op 12 oktober 2011 plaatsvond (CGVS p.13). Volgens uw verklaringen was 5 oktober 2011 een woensdag (CGVS p.17-18), terwijl in de klacht geschreven staat dat de afpersers donderdagochtend uw winkel binnenkwamen (CGVS p.13). Dit is opmerkelijk.

Over het verloop van de volgende dagen legt u evenmin consistente verklaringen af. Enerzijds zou u de volgende dag uw winkel opengedaan hebben en zouden donderdag en vrijdag vrije dagen zijn (CGVS p.17). Drie dagen na de komst van uw belagers heeft u klacht neergelegd in het politiekantoor (9 oktober 2011) en nog eens drie dagen nadien zou er een poging tot ontvoering van uw zoon plaatsgevonden hebben. Dit was op 12 oktober 2011 (CGVS p.17). Anderzijds verklaart u dat enkel vrijdag sluitingsdag was (CGVS p.18). Uw belagers zouden u hebben zien terugkomen van het politiekantoor, daaruit afgeleid hebben dat u niet wou betalen en daarom in dezelfde namiddag gepoogd hebben uw zoon te ontvoeren (CGVS p.16- p.17). Dit wil dus zeggen dat de poging tot ontvoering van

uw zoon op 9 oktober 2011 plaatsvond en niet op 12 oktober 2012. Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, namelijk een ontvoeringpoging op uw zoon, mag er van u verwacht worden dat u deze correct in de tijd kan duiden.

Bovendien bevatten uw verklaringen op het Commissariaat-generaal ernstige discrepanties, niet alleen met het verslag van Dienst Vreemdelingenzaken maar ook met de correcties die uw advocate doorgegeven heeft in verband met uw verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken. Zo dateert u de bedreigingen op Dienst Vreemdelingenzaken op 9 oktober 2008, zou u dezelfde dag nog klacht hebben neergelegd en drie dagen later zou er een ontvoeringpoging op uw zoon hebben plaatsgevonden (zie vragenlijst CGVS 3.5). Uw advocate heeft een e-mail gestuurd waarin ze enkele opmerkingen van u in verband met deze vragenlijst wenste door te geven. Wat betreft vraag 3.5 meldt uw raadsman: "Het (schiet)incident gebeurde op 28 oktober 2004 terwijl mijn cliënt zijn werk als chauffeur uitvoerde. Er wordt wel niet vermeld dat mijn cliënt nogmaals bedreigingen ontvangen heeft. Daartoe heeft men opnieuw 11.000 dollar aan hem gevraagd. Mijn cliënt wenst hierover meer uitleg te geven tijdens het verhoor op uw diensten" (zie nota advocaat). U weet de discrepantie met betrekking tot het verslag van Dienst Vreemdelingenzaken aan de tolk (CGVS p.19). U heeft echter het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken ter controle voorgelezen gekregen en ter goedkeuring ondertekend. Bovendien corrigeert ook uw raadsman in haar schrijven deze 'fout van de tolk' niet: u zou het nagelaten hebben deze verkeerde datum door uw raadsman te laten corrigeren (CGVS p.19). Dit is opmerkelijk. Wat betreft de nota van de advocaat stelt u verder dat de 11.000 dollar verband hield met het geld voor de smokkelaar (CGVS p.19). Gevraagd of u voor de bedreiging van 2011 nog bedreigd werd, antwoordde u negatief (CGVS p.13). Ook dit is tegenstrijdig met de verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken en de correcties doorgegeven door uw advocate.

Los van al deze incongruenties is het opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u bang geworden was na de bedreiging, uw winkel gewoon terug open hebt gedaan (CGVS p.17). U heeft pas na de ontvoeringpoging van uw zoon, 12 oktober 2011, besloten de winkel definitief te sluiten (CGVS p.18). Dat u gedurende een week uw winkel gewoon openhield ondanks het feit dat u wist dat uw belagers zouden terugkomen (CGVS p.17), doet verder afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees.

Niet alleen u maar ook uw broer Samir, de vennoot in uw winkel, werd bedreigd. Hij is naar aanleiding van de bedreigingen naar het dorp Bab Net nabij de dam van Mosul verhuisd, waar tevens nog andere familieleden van u wonen (CGVS p.6). Uw broer vertelde u dat het leven in de dorpen heel moeilijk is en er geen werk te vinden is (CGVS p.6). Gevraagd waarom u ook niet naar het dorp gegaan bent, stelde u dat er geen leven in het dorp is en uw gezondheidssituatie niet zo goed is (CGVS p.21). U verklaarde wel dat het er veilig is, dankzij de ligging in de buurt van Kurdistan (CGVS p.21). Er kan dan ook verondersteld worden dat u zich bij uw familie in dit dorp kan vestigen en hier geen problemen dient te vrezen met uw voorgehouden belagers.

Ook in Bagdad heeft u een uitvalsbasis en hoeft u de vervolging van deze groepering niet te vrezen. Uw vrouw en uw andere kinderen verblijven er momenteel en ze hebben niets speciaals meegemaakt. Buiten hun oncomfortabele woonsituatie, namelijk een kamer in het huis van uw schoonmoeder te Kemsara, gaat het hen relatief goed (CGVS p.5). De identiteitskaarten die u neerlegt van u en uw zoon, zijn eveneens uitgegeven te Adhamiyah, Bagdad. Dit wil zeggen dat u nog steeds geregistreerd staat in Bagdad en zich hier dan ook zonder al te veel problemen zou kunnen vestigen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en die van uw zoon Ahmed tonen aan dat u nog steeds in Bagdad geregistreerd staat. Uw woonstkaart en rantsoenkaart net als uw nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vrouw zijn kopies en hebben enkel betrekking op uw identiteit. Uw rijbewijs heeft u behaald in Mosul, maar heeft geen invloed op de appreciatie. De twee klachten zijn kleurenkopies en hebben eveneens geen bewijswaarde. Bovendien stemt de inhoud van uw verklaringen niet overeen met de inhoud van de klacht in verband met de bedreiging (supra). De badge van de kamer van koophandel gaf u de toelating een handel uit te baten. Op de foto van uw zoon valt te zien dat hij zijn arm en aangezicht geschaafd heeft. De oorzaak van deze verwondingen is hier echter niet uit af te leiden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, waar u woonachtig was.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de situatie in Bagdad dient het volgende te worden opgemerkt. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiïetische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiïetische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 20 persartikels over de veiligheidssituatie in Irak tussen januari en maart 2012; mailverkeer met "*Iraq Body Count*"; en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het zeer opmerkelijk is dat een groot politiebureau beroep moet doen op een particuliere kopieerzaak om haar kopies te maken en niet zelf over een kopieermachine zou beschikken, (ii) wat er ook van zij, dat hij pas in 2011 benaderd zou zijn door de onbekenden eveneens weinig aannemelijk is, (iii) wat de chronologie van zijn relaas betreft er bovendien een aantal inconsistenties op te merken zijn, (iv) hij over het verloop van de volgende dagen evenmin consistente verklaringen aflegt, (v) zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal ernstige discrepanties bevatten, (vi) er verondersteld kan worden dat hij zich bij zijn familie in Bab Net kan vestigen, (vii) hij ook in Bagdad een uitvalsbasis heeft, en (viii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit de provincie Ninewa en de Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkook", p. 16, onder andere blijkt dat de milities zich nu vooral richten op andere criminele activiteiten, zoals bankovervallen en afpersing. Daargelaten verzoekers bewering dat de politie van de Rashidiyah-straat fotokopieën in zijn winkel komt nemen merkwaardig is, wijst de Raad erop dat niettegenstaande objectieve informatie aangeeft dat milities zich schuldig maken aan criminele activiteiten, waaronder afpersingen, en verzoeker dienaangaande stelt dat "*iedere winkelier (...) losgeld (moest) betalen*" en "*die vr amerikanen en politie werken moest(en) stoppen met werken. (...) niet alleen kopiewinkels, alle winkels voorbeeld er was een winkelier, van sanitair materiaal, had geweigerd losgeld te betalen, daarom werd hij samen met twee kinderen in zijn auto vermoord, naam is m. (...) Wanneer was dat? 2008*" (gehoorverslag p. 11 en 12), dit haaks staat op zijn verklaring dat hij een zaak uitbaatte sinds mei 2007 en pas in 2011 benaderd zou zijn geweest door onbekenden. Er kan immers worden aangenomen dat indien deze criminaliteit dergelijke proporties had aangenomen sinds 2008 verzoeker en zijn broer eerder zouden zijn belaagd, temeer naar zijn zeggen, hij naast een kopiewinkel zijn geld verdiende door diensten te verlenen aan de lokale politie.

Verzoekers verklaring hiervoor dat hij in 2011 werd benaderd omdat zijn zaak in die periode goed draaide, mensen voordien ontzettend bang waren om klacht neer te leggen waardoor de politie minder werk had en niet zoveel kopieën moest komen nemen, het in "Bagdad" nog steeds gevaarlijk was in 2011 maar mensen wel klacht durfden in te dienen, en zijn afpersers dit konden zien en dus wisten dat hij meer geld had en een interessant doelwit was geworden, kan niet overtuigen omdat verzoeker zelf preciseerde: "*Hangt van winkel tot winkel af, bijvoorbeeld kopiewinkels moesten 10000\$ betalen, winkeliers die geld wisselden 20000\$, de kleine winkels zoals alimentatie moesten niets betalen. Gold dat voor iedereen die kopiewinkel had en iedereen die geldwisselkantoor had? Eigenlijk niet, hangt af van winkel tot winkel, maar voorbeeld mensen die samen werken met politie en leger, moesten 20000\$ betalen (...)*" (gehoor, p. 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2007 een "*boekhandel librairie in jazeerah geopend (heeft) (...) voor kopies, verkoop van gsm belkredieten, wisselen van dollars (...)*" (gehoor, p. 10 en 15), zodat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker pas in 2011 zou benaderd zijn door onbekenden. Overigens is verzoekers verklaring daarover incoherent waar hij enerzijds stelt dat diegene die voor de politie en de Amerikanen werkten hun werk moesten stopzetten en anderzijds beweert dat diegene die voor politie en Amerikanen werkten 20000\$ moesten betalen.

In de mate verzoeker nog stelt dat hij weigerde te betalen omdat wanneer men één keer betaald na afpersing, men tot de dood betaalt, hij ook wilde meewerken aan een beter Irak en enkel mogelijk is door klachten in te dienen en hij geen geld wilde betalen aan terroristen, verwijst de Raad opnieuw naar verzoekers eigen verklaringen waarin hij stelde dat je moest betalen omdat je anders bedreigd wordt en het anders gedaan is met je werk (gehoor, p. 12). Het is in deze optiek dan ook niet aannemelijk dat verzoeker weigerde te betalen, klacht neerlegde en dacht dat ze niet meer terug zouden komen of dat een klacht hen zou afschrikken hebben (gehoorverslag p. 18 en p. 20: "*we dachten (misschien) dat ze niet meer zouden terug komen (...) één dag dicht, dan klacht neer leggen met hoop dat ze af geschrokken zouden worden en niet meer terug zouden komen (...). Gewoon met de bedoeling ze af te schrikken (...)*").

2.7.2. Daarenboven legt verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de bedreiging door onbekenden, de klacht die hij zou ingediend hebben en de ontvoering van zijn zoon. Dat verzoeker zich kan vergissen over de datum van de bedreiging, 5 dan wel 6 oktober 2011 of 9 oktober 2011 zoals bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), kan nog worden aangenomen, doch dat hij de gang van zaken anders voorstelt is weinig aannemelijk, indien het relaas op enige waarheid berust. Immers, op DVZ stelt verzoeker dat op 9 oktober 2008 (lees: 2011 volgens het verzoekschrift) twee personen binnenkwamen in zijn kantoor, 20000\$ eisten omdat hij met de politie samenwerkte en hij "direct daarna" een klacht neerlegde op het politiecommissariaat recht tegenover hun kantoor en zij drie dagen later probeerden om zijn zoon te ontvoeren (adm. doss., stuk 9, p. 3). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker de bedreiging als volgt voor: "*bedreiging was op 5/10/2011; klacht gebeurd op 9/10/2011 en de poging tot ontvoering op 12/10/2011(...)*". In deze versie zou verzoeker vier dagen gewacht hebben met het neerleggen van een klacht.

In zijn verklaring bij de politie staat dan weer: "*getuigen: (...) donderdagochtend, op 5/10/2011, (...); verklaring broer: Donderdag 5/10/2011 (...); Verklaring (N.) (verzoeker) (...) op 5/10/2011 (...)*" (vertaling zoals weergegeven in het gehoorverslag, p. 13-14), en dit terwijl 5/10/2011 geen donderdag maar wel een woensdag was.

2.7.3. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten in oktober 2011, de reden waarom hij samen met zijn zoon naar België vluchtte. Waar verzoeker ter terechtzitting foto's neerlegt van zijn zoon en daaruit blijkt dat deze jongen verwondingen heeft opgelopen in het gezicht en op het lichaam en verzoeker toelicht dat dit ten gevolge van de poging tot ontvoering is geweest, wijst de Raad erop dat deze foto's enkel aantonen dat het kind gewond geraakt is, doch dat daaruit niet kan worden afgeleid op welke manier en wanneer. Dit klemt des te meer nu het niet aannemelijk is dat deze jongen dergelijke verwondingen in het gezicht en zijn lichaam heeft opgelopen zoals blijkt uit de foto's, door een poging tot ontvoering die vrijdeld werd doordat veel mensen in de buurt waren toen hij schreeuwde en ze zo gedwongen waren los te laten, zoals verzoeker de poging tot ontvoering beschrijft (gehoor CGVS, p. 16).

2.7.4. Waar verzoeker stelt dat hij zich niet kan vestigen bij zijn broer in een dorp in de buurt van Koerdistan omdat hij vaak naar Bagdad moet voor medische verzorging stelt de Raad vast dat verzoekers gezin in Bagdad verblijft. Zijn argument dat hij angst heeft om in Irak te blijven voor zijn afpersers en hij bovendien wil en moet werken om voor zijn familie te zorgen, kan niet in aanmerking worden genomen aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, ingeschreven in de registers van Bagdad, niet zou kunnen werken of een winkel beginnen in Bagdad.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. In de mate verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Kirkuk wijst de Raad erop dat verzoeker woonachtig was in Mosul en in Bagdad kan verblijven bij zijn gezin, temeer hij geregistreerd is in de stad Bagdad. In casu dient derhalve te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het

geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.9.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.5. . In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)*".

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening

werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het

gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS